

*Dit is een artikel wat
gepubliceerd is in
1957*

IN MEMORIAM

Een jaar na het ontslapen van onze broeder en leraar K. Rozendal bieden wij onze lezers één van zijn laatste drie lezingen aan, die hij heeft gehouden voordat zijn ziekte voortzetting van zijn werk onmogelijk maakte.

Wij hebben bewust niets veranderd aan het gesproken woord, omdat de meeste van onze lezers hem zo hebben gekend, zoals ook zijn zoon Anne in herinnering aan zijn vader schreef: "Hij was geen redenaar. Hij had een boodschap. Redenaars kunnen met gemak spreken over uiteenlopende onderwerpen. Hij kon alleen maar zijn boodschap brengen. Dit was zijn opdracht. Hij geloofde tot in het diepst van zijn hart in de kracht van zijn boodschap".

De lezers, die broeder Rozendal hebben gekend, zullen begrijpen, dat wij juist daarom het gesproken woord niet tot geschreven woord konden maken. Het gaat ook nu niet om woord en redekunst, maar om die kracht.

Mr.

HET BOEK JOZUA

Wij hebben gezien hoe het boek Jozua begint met: "Mijn knecht Mozes is gestorven", terwijl God aan Jozua opdracht geeft om het volk in het land Kanaän te brengen.

Mozes was de vertegenwoordiger van de Wet en Jozua het beeld en type van de Here Jezus. Mozes was het, die het volk niet verder kon brengen dan tot het land Kanaän, aan deze zijde van de Jordaan: het overbrengen was overgelaten aan Jozua, zodat wij zouden kunnen zeggen: de Wet is niet in staat om de mens de zegeningen, die God in Christus Jezus gegeven heeft, te schenken. Dat is alleen mogelijk in de genade van God, verkregen door onze Heer en Heiland, onze Verlosser en Zaligmaker.

Wij hebben ook gezien hoe dat boek Jozua eigenlijk, wat de historie betreft en de betekenis daarvan, parallel loopt met de brief aan de Efeziërs.

Israël ging een land in, dat vloeiende was van melk en honing, een land, dat op wonderbare wijze gezegend was door God zelf. En zo is het ook, dat wij als Christenen – we vinden dat in de Efezebrief - gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus Jezus onze Heer en Heiland: dat we met

Christus opgewekt zijn en met Hem gezet zijn in de hemel. En zoals we hier, in dat eerste hoofdstuk van Jozua gevonden hebben, dat het volk vermaand wordt in te gaan in dat land met goede moed, sterk zijnde, omdat de Here God met hen is (Joz. 1 : 5 t/m 8), zodat, waar zij in Geloof hun voet zetten, het hunne was, dat ook wij als Christenen de positie, die God ons in Jezus Christus gegeven heeft, moeten aanvaarden en de zegeningen, die God ons in Christus gegeven heeft, ook zullen genieten, *indien* wij in het geloof ingaan. In het laatste deel van dit hoofdstuk zagen wij de Rubenieten en Gadieten en de halve stam van Manasse, twee en halve stam. Deze wensten niet in te gaan in Kanaän, zij wensten te blijven aan deze zijde van de Jordaan. Het land, dat aan deze zijde van de Jordaan lag, zoals wij dat samen gezien hebben in Numeri, een land waar veel gras was. En dit land, zeggen zij, is een land voor vee. En uw knechten hebben veel vee (Numeri 32 : 4), zodat de belangen, die zij hadden, aan de verkeerde kant lagen en zij dus niet wensten in te gaan in Kanaän. Dat ging zelfs zover, dat zij scheuring als het ware voorbereidden en zeiden: "wij wensen niet met hen te erven".

De Here was daar vertoornd over, maar tenslotte is het toch zo gekomen, dat hun dat land gegeven werd op voorwaarde, dat wanneer het volk over de Jordaan trok, die twee en een halve stam, wat de mannen betrof, mee zouden ten strijde trekken. En tenslotte is ook gebleken, dat maar één derde gedeelte van deze mensen, 40.000 mensen zijn meegegaan in de strijd. Wij zouden kunnen zeggen, dat dit een wonderbaarlijk type is van ontzaglijk veel Christenen. We kunnen wel zeggen, dat de belangen van heel wat kinderen Gods liggen aan de verkeerde kant, we zouden kunnen zeggen aan de kant van de wereld. Heel wat Christenen hebben, wat deze aarde betreft hun pennen zo vast in de grond geslagen, dat zij aanstonds hun tenten moeilijk kunnen opbreken. Dit is een land voor vee, en uw knechten hebben veel vee. Er zijn kinderen Gods, die allerlei belangen hebben op deze aarde, maar geen belang hebben bij dat, wat God in Christus geschonken heeft. Het is, zouden wij kunnen zeggen, vanzelfsprekend, dat wij als gelovigen, als kinderen Gods, met blijdschap ingaan in dat, wat God ons in Christus schonk. Verlost te worden, behouden te worden, dat is één zaak. En wij, die de Here Jezus hebben leren kennen als onze Verlosser en Zaligmaker mogen ons daarin verblijden, dat we weten, dat onze zonden vergeven zijn, dat wij heilig en rein staan tegenover een heilig en rechtvaardig God. Maar, *daar is meer dan dat*. En daarom is het, dat we in de Efezebrief ook vinden: deze wonderlijke positie: dat wij gezegend zijn met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus Jezus, dat we gezet zijn met Christus in de hemel. We hebben ook opgemerkt, dat, waar men dikwijls meent, dat Kanaän een type is van de hemel, die wij aanstonds zullen beërven, dat dat niet waar is. In Kanaän waren vijanden. In de hemel zijn geen vijanden. En hier in dit land Kanaän waren reuzen, machten, die inderdaad de eerste keer, toen de verspieders uitgezonden werden, het volk

verschrikt hadden, zodat tien verspieders met een slecht bericht kwamen en het volk niet wenste in te gaan in Kanaän.

Maar nu is het, dat het volk, we zouden kunnen zeggen, herboren, weer staat voor de Jordaan om weer in te gaan. En dan is het, dat de Here hen bemoedigt, hun een leider geeft. En zo kunnen wij ook zeggen, broeders en zusters, dat wij door datzelfde bemoedigd kunnen worden, want God is niet veranderd. Wees sterk en heb goede moed. Ik zal u niet begeven, ik zal u niet verlaten. Ik zal met u zijn. Het is ongetwijfeld een moeilijke weg, wanneer we met de Here Jezus Christus de Jordaan overtrekken. Ik bedoel dit: in de praktijk van het leven. Wij zijn met Hem over de Jordaan gebracht, wij zijn gebracht in dat Kanaän. En, waar ik zopas zei, dat in dat land vijanden waren, in de plaats en positie, die wij innemen in Christus Jezus, waar we gezet zijn met Christus in de hemel en gezegend met alle geestelijke zegening in het hemelse in Christus Jezus, daar vinden we de Satan. We hebben samen gelezen in Ef. 6: 10 t/m 13: "Voorts mijn broeders, wordt krachtig in den Here en in de sterkte Zijner macht. Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omléidingen des duivels. Want wij hebben de strijd *niet tegen vlees en bloed*, maar tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de *geestelijke boosheden in de lucht*. Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt wederstaan in de bozen dag en, alles verricht hebbende, staande blijven". Het blijkt dus, van Godswege, dat, als wij de plaats innemen, die ons geschonken is in Christus Jezus in de Efezebrief, dat we dan te doen krijgen met bovennatuurlijke machten, dat wij dan te doen krijgen met machten van Satan: En dat wij niet te maken hebben met vlees en bloed, maar met satanische machten. Misschien is het goed een ogenblik toe te lichten, dat hier

staat: want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed.

Zie eens. Wanneer wij de positie, die God ons schonk in de Efezebrief, aanvaardden, dan aanvaardden wij, dat we met Christus opgewekt zijn, met Christus verrezen zijn. En we kunnen niet aanvaardden verrezen te zijn, of we moeten tegelijkertijd aanvaardden gestorven en begraven te zijn wat onze natuurlijke mens betreft. Zolang een Christen dat niet aanvaardt door het geloof, dat hij met Christus gestorven en begraven is, wat zijn natuurlijk ik betreft, wat zijn oude ik betreft, wel, dan leeft hij nog onder de macht der zonde. Maar zodra hij door het geloof aanvaardt, dat hij met Christus gestorven en begraven is, dan heeft hij met vlees en bloed afgedaan, daar heeft hij dan geen moeite mee, daar komt dan een nieuwe openbaring en dat is de openbaring van de nieuwe mens in gemeenschap met God, in gemeenschap met Christus. En het is de Satan, die daar bezwaar tegen heeft. Hij heeft niet kunnen verhinderen, dat hij de citadel van ons lichaam moest verlaten, toen wij geloofden in de Here Jezus als onze Verlosser en Zaligmaker, maar wat hij wel tracht te verhinderen is, dat dat leven, wat God ons geschonken heeft, in ons openbaar wordt. En daarom is het, dat wij in het boek Jozua de ingang in Kanaän vergelijken met onze positie en plaats in de Efezebrief. Maar wat voor Israël gold, dat geldt ook voor ons. Ik bedoel, wij hebben dezelfde beloften. Wij zijn gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus Jezus. Wij kunnen er van overtuigd zijn, dat God met ons is, als we in de gemeenschap met God leren leven. En dat is wat eigenlijk het begin moet zijn. Daarom lazen we in dat 11^e vers van het eerste hoofdstuk: "Gaat door het midden des legers en beveelt het volk zeggende: Bereidt teerkost voor ulieden: want binnen nog drie dagen zult gijlieden over dezen Jordaan gaan, dat gij ingaat om te erven

het land, hetwelk de Here, uw God, ulieden geeft om te beërven". En dat is misschien wat heel wat Christenen ontbreekt: teerkost. Dat overtrekken over de Jordaan in het land Kanaän, dat zou binnen drie dagen plaats hebben. Maar ze moesten voedsel mee hebben op reis. Ze moesten het kunnen uithouden. En menig kind van God is niet voldoende gevoed met het Woord van God om in de positie, die God ons geschonken heeft, als overwinnaar te voorschijn te treden.

In het eerste gedeelte van Jozua vinden we, dat ze niet ter rechter- of linkerhand mogen gaan, maar dat is met vele gelovigen het geval: dat ze zich niet houden bij het eenvoudige Woord van God, maar ter rechter en ter linker gaan. Deze houdt zich bezig met gebedsgenezing, die houdt zich bezig met Alverzoening, die houdt zich bezig met zieleslaap, een ander houdt zich weer bezig met andere dingen, maar de eenvoudige leer, die het Woord van God geeft, de leer van Christus, daar wordt van afgeweken. Ik meen dat het 1 Tim. 6 is dat in mijn gedachten komt, dat 3^e vers: "Indien iemand een andere leer leert en niet overeenkomt met de gezonde woorden van onze Here Jezus Christus en met de leer, die naar godzaligheid is.....". De leer, die naar de godzaligheid is. Waar het God om te doen is, is, dat de kinderen Gods uit de woestijn van dit leven zullen uittrekken en leven in Zijn gemeenschap om de dingen, die God ons geschonken heeft in Christus te genieten, zodat de vrucht van de geest in hen is: Liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. (Gal. 5 : 22) of m.a.w., dat dat leven van Christus in hen openbaar wordt. En dat zal niet kunnen en zal ook niet gaan, wanneer we ons bezighouden met iets anders dan de leer der godzaligheid. Ik zeg dat, omdat in de tegenwoordige tijd het verbazingwekkend is hoe mensen afgeleid

worden op allerlei wijze van die eenvoudige leer, die naar de godzaligheid is, zoals we die in het Woord vinden. Dat is niet een leer van één of ander mensenkind, maar dat is de leer, die de geest van God openbaar maakt in het Woord. En nu zijn de mensen bezig niet met godzaligheid, ze zijn bezig met lichamelijke genezingen. Ze zijn bezig niet met godzaligheid, maar ze zijn bezig met het spreken van tongen. Daar is op het ogenblik in Utrecht een beweging gaande, die een cursus geeft om te leren in tongen te spreken, uitgaande van Karel Hoekendijk. Dat heeft zo'n opgang, want dan voelen de mensen iets, ze ervaren iets, ze zien iets en de duivel is gewillig genoeg de mensen wat te laten voelen, als ze maar van de godzaligheid afblijven. Evenzo zieleslaap. Wat heeft dat nu met de godzaligheid te maken? Alleen als ik ontken, dat de ziel van de mens, behouden of verloren, wanneer hij sterft, bewust voortleeft, dan wijk ik af van de leer der godzaligheid. Dat is wat het Woord van God ons leert. En al die dingen trekken de kinderen Gods af van de eenvoudige waarheid. Maar laat ons niet vergeten, dat het dat is, waardoor de Satan zich openbaart, door al die dingen. Wanneer één of andere broeder komt en spreekt over die dingen, zou je direct moeten zeggen: broeder, dat heeft met de godzaligheid niet te maken. Wij zijn hier saâmgekomen om als kinderen Gods gesticht te worden door het Woord van God, om te leren verstaan hoe we meer en beter voor het aangezicht van God in Zijn gemeenschap kunnen leven, zodat onze blijdschap vol wordt en God verheerlijkt wordt. En daarom is het, dat heel wat gelovigen eigenlijk nooit in Kanaän komen. Veel woorden, veel spreken, veel praten enz., maar dat zegt niets. Waar het op aan komt is, dat ons hart vervuld wordt met een bewustzijn van de persoon van de Here Jezus, onze Heer en Heiland. En hoe meer we de Heiland leren verstaan uit het Woord van God, hoe meer we de plaats zullen

innemen, die God ons in Christus geschonken heeft. En dat maakt gelukkig, dat maakt blij. En daarvoor is het nodig, dat wij de gehele wapenrusting aandoen. Als we dan Ef. 6 lezen, vanaf het 10^e vers, dan zien we met welk een ernst de Geest van God ons dat a.h.w. op het hart legt. En dan denk ik dikwijls: heel wat Christenen hebben de wapenrusting hoegenaamd niet nodig, want ze leven niet in Kanaän. Ze leven aan de andere kant van de Jordaan. Ze leven daar waar de Gadieten, de Rubenieten en de Manassieten zeiden: Dit is een land voor vee en Uw knechten hebben veel vee. Ze waren daar gelukkiger en blijer. Ze wensten geen erfenis te hebben. Want ontegenzeggelijk is het zo, dat wij de strijd hebben niet tegen vlees en bloed, niet eerder dan dat we door de geest leven. Door de geest leven. Ik heb dit al eerder gezegd, ik wil dat nog eens zeggen. Daar is zoveel verwarring in het Christendom.

Wij lezen, dat de Vader zoekt dezulken, die Hem aanbidden in geest en waarheid. En de apostel Paulus zegt: wij zijn de belijdenis, wij die God in de geest dienen en niet in het vlees betrouwen. Nu is er een godsdienst naar de ziel en er is een godsdienst naar de geest. Wat die zielegodsdienst betreft, behoef je hoegenaamd niet hier in de Westerse beschaving te komen, dan kun je gerust naar de diepstgezonken heidenen gaan. Die mensen zijn niet wedergeboren, maar die hebben een godsdienst, die aanbidden een God, dat gebeurt in hun ziel. En als we nu komen in onze Christelijke landen, dan is de God van onze Christenen in het algemeen genomen dikwijls niet meer dan de God van een heiden, alleen het is de God van de Bijbel, die genoemd wordt, maar de dienst is een zieledienst. De dienst is sfeer te scheppen. De dienst is om het eigen ik, laat mij het zo maar mogen zeggen, vroom te maken, goed te maken, zodat men over het eigen ik tevreden kan zijn. En dat is een zieledienst. En zodra

iemand onder de wet van Mozes leeft en daar leeft ons halve Christendom onder als het niet tweederde is, dan is dat een ziele dienst.

Nu is Adam geworden tot een levende ziel en nu kan het allerbeste van Adam openbaar worden om voor God neer te leggen – we zouden kunnen zeggen het allerbeste wat Adam openbaarde, dat werd openbaar in Kaïn. Kaïn gaf het allerbeste van de akker, zonder enige twijfel, maar God nam zijn offer niet aan om de eenvoudige reden, dat Kaïn's offer was verkeerd gericht. Kaïn bracht een dankoffer en God kon een dankoffer niet aanvaarden, of Hij moest eerst een zondoffer hebben. En daarom was het dus, dat Abel aanvaard werd in zijn offerande, omdat Abel kwam met zondoffer. Maar Kaïn kwam met een ziel, die beladen was met dankbaarheid tot God zonder dat er ooit een verbinding met God gesteld was. En zo is het, dat duizenden Christenen feitelijk een Kaïnsdienst openbaren. Ze zingen:

Geloofd zij God met diepst ontzag!
Hij overlaadt ons, dag aan dag.
Met zijne gunstbewijzen.
Die God is onze zaligheid!
Wie zou die hoogste Majesteit
Dan niet met eerbied prijzen?
Die God is ons een God van heil;

En als je die mensen vraagt: heb je dan dat heil, heb je die zaligheid? Dan halen ze hun schouders op, maar toch zingen ze – en dat is Kaïn z'n werk, dat kon Kaïn ook doen, die kon tot God komen met dank en lof in het hart – zonder dat ze het bloed van den Here Jezus Christus hebben leren kennen en verstaan. En nu is Adam geworden tot een levende ziel, maar de Here Jezus is geworden tot een levendmakende geest. En het is in onze geest dat de nieuwe mens plaats gevonden heeft. Het is in onze geest, dat Christus woont. En daarom is het, dat God dezulken zoekt, die

Hem aanbidden in geest en waarheid m.a.w. dat Christus in ons openbaar wordt. En dat zal nooit anders kunnen, of we zullen door het geloof moeten ingaan in de plaats, die God ons in Christus schonk, ingaan in dat Kanaän, ingaan in die positie waar God ons gebracht heeft, gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus en met Hem opgewekt en met Hem geplaatst in die positie. En dan is het, dat de Satan komt met al zijn macht om te trachten de eenvoudige gelovigen uit die positie weg te halen en te doen leven als andere mensen, misschien ook hun aandacht stelt op het vee. Maar het is ook mogelijk, dat hij hun aandacht stelt op allerlei leringen die niet zijn naar de godzaligheid, die de mensen niet hoger brengen bij God. Want veronderstel eens, dat ik Alverzoening zou leren. Wie wordt daar beter van? Wordt ge daar godzaliger van? Veronderstel, dat ik ziele dood of ziele slaap zou leren. Wordt ge daar beter van? Krijgt ge daar meer door? Neen!

Ge krijgt alleen meer in Uw leven, wanneer de Here Jezus Christus groot wordt in u. En daarom is het, dat het Woord van God enkel en alleen spreekt over wat Hij is en wat wij in Hem hebben. En dat is waar de Satan tegen is. Zodat, als we die plaats dus innemen, dan krijgen we ook te doen met de vijanden, die in ons Kanaän zijn, in dat geestelijk leven.

Nu heb ik helemaal nog niet dat derde hoofdstuk aangeraakt. Nu, dat derde hoofdstuk – we hebben dat gelezen – is ons, wat de historie betreft wel duidelijk genoeg. Alleen, ik zou eigenlijk gezegd, onszelf willen maken tot verspieders. Deze wereld waarin wij leven, broeders en zusters, is gedoemd. Wij weten niet hoe spoedig. Wij weten ook niet hoe lang dat nog duurt. We hebben wel verstaan, dat Gods molens malen langzaam, maar zeer zeker. Maar de ogen van de kinderen Gods behoeven hoegenaamd niet gezalfd te zijn met de Heilige Geest van God

om dit te leren verstaan, dat deze wereld werkelijk inderdaad op zijn eind loopt wat betreft deze bedeling en dat het oordeel over deze wereld aanstaande is. God heeft het oordeel uitgesproken over dit Kanaän. God is lankmoedig geweest. Als we in Gen. 15 lezen, dan vinden we, dat God Abraham vertelt, dat eerst het vierde geslacht uit Abraham voortgekomen, ingaan zal in Kanaän om de eenvoudige reden, dat de ongerechtigheid van de Amorieten nog niet volkomen is. Maar het blijkt dat de ongerechtigheid van deze mensen volkomen is. Het vierde geslacht is ingegaan in Kanaän en het oordeel was dus tegelijkertijd daarmee rijp. Zodat deze verspieders ingaan in een land, dat gedoemd is tot oordeel. En wij wonen als kinderen Gods in een wereld, die gedoemd is tot oordeel. God leidde deze mensen naar Rachab, een hoer. Misschien dat we in de aanvang onze schouders daarvoor zouden optrekken, maar als we hieraan denken, dat de Here Jezus Christus niet gekomen is om rechtvaardigen te roepen, maar zondaars tot bekering, dan vinden we het als vanzelfsprekend, dat het hart van deze vrouw tevoren bereid is voor de boodschap, die deze mannen hadden. En ik geloof, dat als wij als gelovigen, als kinderen Gods, onze plaats innemen, die God ons schonk in Christus – waarvoor het vanzelfsprekend noodzakelijk is, dat we in het licht wandelen gelijk Hij in het licht is, zodat de Geest van God in staat is ons openbaar te maken wat verkeerd is, zodat we in de gemeenschap van God levende ook de zegeningen beginnen te genieten, die door de Geest van God ons duidelijk worden, waardoor de Here Jezus Christus groter in ons wordt – dat er dan een getuigenis is, die uitgaat van ons.

Van deze bespieders ging een getuigenis uit. Een getuigenis van wat God de Here voor Israël gedaan had en zou doen. De vrouw moest dat beamen. Zij spreekt erover wat gebeurd is 40 jaar geleden, hoe God dat volk

uitredde uit Egypte en ze overbracht, doorbracht door de Schelfzee. En ze vertelt hoe de harten van deze mensen – dat was 40 jaar geleden – angstig en bang waren. Hun stad is versterkt geworden vanzelfsprekend. De naam Jericho is eigenlijk een stad van geuren. Het moet een ontzaglijk bloeiend geheel geweest zijn. Prachtige tuinen, vol van allerlei bloeiende bloemen en de oogst was aanstaande. De korenvelden waren bedekt. En zo zag de vrouw dat alles over, maar ze wist, dat de Heer, de God van Israël dit land eenvoudig zou innemen en dat zij dus verloren waren. Ik heb gezegd, dat wij eigenlijk ook als verspieders zijn. En ik geloof, dat als we als gelovigen, als kinderen Gods onze plaats innemen, sterk zijn, goede moed hebben: God zal ons niet begeven en verlaten – maar ingaan in de positie, die God ons in Christus gegeven heeft, dat God ons kan leiden ook tot hen, die nog in deze wereld zijn, zodat we kunnen wijzen op het volbrachte werk van Christus. Ik kan niet anders denken dan dat het scharlaken koord te maken heeft met dat, wat het bloed van Jezus betreft. Als we lezen in Ps. 22 dat de Heiland zegt: ik ben een worm en geen man, dan is dat woord worm de scharlaken worm, die als men daarop trapt een scharlaken massa achterlaat waar men verfstof uit bereidde. En ongetwijfeld is het ook dat touw van scharlaken kleur dat als het ware duidt op het bloed van Christus, waardoor het mogelijk geworden is, dat zondaars zalig zouden worden, gereinigd van hun zonden. En de vrouw kreeg als teken, dat het scharlaken koord uitgehangen werd, zodat, wanneer dat scharlaken koord uithing, ze dan veilig was, zij met haar ganse familie. En zo is het, dat ook wij nu nog mogen prediken de Here Jezus Christus en zijn bloed tot vergeving van zonden. En naarmate ons leven – dat is eigenlijk wat ik bedoelde te zeggen – naarmate ons leven een leven is, dat voortvloeit uit de gemeenschap met God en de gemeenschap met Christus, dus een leven,

dat de plaats en positie inneemt, die God ons geschonken heeft, naar die mate is het ook, dat er een goede reuk van ons zal uitgaan. Misschien dat er over het algemeen veel te veel gepreekt wordt en te weinig geleefd. Als we als kinderen Gods door de Geest dat leven openbaar maken, dan kan het niet anders of de mensen die om ons heen zijn, die zullen dat ervaren en ze zullen beginnen te vragen en ze zullen iets leren verstaan van rust en vrede, die wij bezitten en zij niet. Als wij de zegeningen, die God ons schonk in Christus Jezus, aanvaardden door het geloof, dan is het de Geest van God, die ze in ons realiseert en werkelijkheid maakt. Maar dan is het ook, dat wij als verspieters zijn hier op deze wereld om de mensen te waarschuwen voor het oordeel dat komt. En dan zal het ongetwijfeld zo zijn, dat de Geest van God ook de harten gelukkig en blij maakt.

Ik denk nu aan één tekst, die we vinden in de Handelingen der Apostelen, Hand. 9 : 31 : "De gemeenten dan door geheel Judéa en Galiléa en Samaria hadden vrede, en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heren en de vertroosting des Heiligen Geestes, werden vermenigvuldigd". Wij klagen er dikwijls over, dat onze vergaderingen zo weinig groeien. Hier vinden wij, wij zouden kunnen zeggen, een oplossing: "de gemeenten dan door geheel Judea en Galilea en Samaria hadden vrede, en werden gesticht". Omdat ze de plaats innamen, die God hun in Christus geschonken had. Omdat ze als gelovigen het geloof openbaarden in een leven tot eer en verheerlijking van de naam van God. Omdat de gelovigen niet zichzelf zochten, maar de anderen, omdat de liefde van God uitgestort in hun harten door de Heilige Geest in deze mensen openbaar werd. Toen was er vrede. Ik ben er van overtuigd, dat één broeder in de vergadering in staat is de vrede te verstoren, en ik ben eveneens overtuigd, dat, wanneer de kinderen Gods in onze samenkomsten hun plaats in Christus innemen, dat zo'n broeder

geen kans heeft óf met een verkeerde lering, een verkeerde onderwijzing óf met zichzelf te brengen of wat het ook is, maar dan is het de Heilige Geest van God, die het samenkomen van de kinderen Gods bewaart. Als er dus geen vrede, maar onrust is, dan kunnen we het alleen maar wijten aan onszelf. Hier vinden we gemeenten, waar de vrede heerste; "en werden gesticht". Ze werden gesticht. Deze mensen wandelden in Kanaän. Deze mensen aanvaardden de zegeningen, welke God hun in Christus Jezus geschonken had. Deze mensen beleefden, dat ze met Christus opgewekt waren, zodat ze in nieuwigheid des levens wandelden. En dan vinden we: "wandelende in de vreze des Heren en de vertroosting des Heiligen Geestes werden vermenigvuldigd". Ik denk niet, dat deze mensen met tractaatjes de straat op gingen. Ik denk niet, dat allerlei Evangelisatiepogingen in het werk gesteld werden, maar ik weet wel zeker, dat het leven Gods in deze mensen openbaar werd en dat daarom de vergadering groeide, dat ze daarom vermenigvuldigd werden. Waar liefde woont, broeders en zusters, daar gebiedt de Heer zijn zegen. Ik ben zo ontzaglijk bang geworden voor kennis, want kennis maakt opgeblazen. Kennis maakt ook, dat iemand altijd spreken moet. Hij moet altijd de mond open hebben, kan zich nooit eens stil houden; meent ook altijd wanneer hij andere mensen ziet, dat de lieve Heer ze in het leven geroepen heeft om door hem beprekt te worden. Dat doet kennis. Maar, wanneer er liefde in het hart openbaar wordt, dan komt er rust, dan komt er vrede, dan komt er ook geduld om te wachten. Dan zullen onze samenkomsten op Zondagmorgen ook geen zangdiensten worden. Dan zal er rust in het hart komen. Dan zullen we genieten, dat we in de hemelse gewesten in Christus gezet zijn. Dan zal de Geest van God in staat zijn de Here Jezus Christus in ons openbaar te maken.

Enkele weken geleden zegt een broeder tegen mij, sprekende over een vergadering: “Begrijp je nu, hoe het mogelijk is, dat waar dat Woord zegt: doe dat tot Mijn gedachtenis, dat je ooit je gedachten kunt bepalen bij de Here Jezus, zolang men zoveel praat en zingt. Nauwelijks is het ene lied uitgezongen en de dankzegging gesproken, of er is ogenblikkelijk weer een lied”. Dat leidt af en dikwijls slaat zo’n lied als een tang op een varken. In plaats van *op de Here Jezus* te zien, is het op de noden en behoeften en zwakheden, die *wij* hebben. Daarom, als wij samenkomen als Gods kinderen, ik zou willen zeggen, broeders en zusters, laat ons dan die positie innemen, die hemelse positie. Tenminste daar zouden wij het voor één uur kunnen beleven, dat wij met Christus bewust gestorven en begraven, maar ook met Christus opgewekt zijn, één uur met Hem waken om met elkander één uur samen te zijn tot *Zijn* gedachtenis, zodat we stil kunnen zitten voor een minuut of vijf, dat de Heilige Geest van God in staat is onze harten te bepalen bij wat de Here Jezus voor ons persoonlijk is. Dat is eigenlijk gezegd te beleven op Zondagmorgen. En als we dat op Zondagmorgen leren beleven, dan gaat het makkelijker voor ons in de week.

Hier lees ik het nog eens: “De gemeenten dan door geheel Judea en Galilea en Samaria hadden vrede, en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heeren en de vertroosting des Heiligen Geestes, werden vermenigvuldigd”. Dat deden zij niet. Dat is het resultaat van het leven, dat door de Geest van God gebruikt wordt om de wereld te overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel.

K.R.